Ч. 236 Субота 18 (30) жовтня 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Промова пос. Барвіньского.

в буджетовій комісиї дня 25-го жовтня 1897 в розправі над законом о підмогах з фондів державних наслідком елементарних шкід.

Замірену правительством помічну акцию для полекші в заподіянім повенями і иншими елементарними шкодами недостатку, мушу назвати зовсім не вистарчаючою, особливо з огляду на Галичину. Се справді дивно, що в законі про признанє підмог з державних фондів нема навіть згадки про Галичину. Не можу допустити, щоби правительство не мало ніякої відомости про нужду в Галичині, тим більше, що й Виділ краєвий і краєве правительство робили дотичні розсліди і домагали ся підмог з державних фондів. Правительство отже мабуть навмисне не назвало нашого краю поіменно в предложеню, щоби не стрітити ся з закидом, що Галичину протеґує ся, або що знов для Галичини робить ся. Галичину можна отже в тій справі підтягнути лише хиба під §. 3 предложеня, над котрим веде ся розправа, щоби могла мати участь в підмогах предложених правительством.

Вправді не було в Галичині сего року таких величезних нещасть, як се лучило ся н. пр. в Чехах або долішній Австриї, хоч також і в нашім краю в декотрих повітах хмароломи і повени заподіяли значні шкоди. Нужда в Галичині подібна до хронїчної, протяглої недуги, котра довший час безнастанно з'їдає орґанїзм і підкопує єго бит. Від кільканайцяти літ маємо в Галичині лише непороди, а й сего року наслідком зимної весни і слотливого літа випали жнива дуже сумно. Передчасні снїги збільшили ще недостаток. Не тілько що не стає насїня на засіви і паші для худоби, але в богато околицях краю заглядає вже голод з всїма лихими наслїдками. Задля того не богато помогла би державна підмога, навіть колиб дістала ся нашому краєви в скількости одного мілїона. Після розслїдів пороблених галицким виділом краєвим була би на ту ціль потрібна квота що найменше двох мілїонів риньских. Але по поясненю мінїстра скарбу не може Галичина сподївати ся навіть одного мілїона. Людність так вже пригноблена лихою долею, що не може навіть зібрати ся до того, щоби домагати ся помочи, позаяк до таких підмог не богато має довіря.

Але для держави не може се бути байдужним, коли безнастанна нужда руйнує добробит цїлого краю. Правительство обовязане дбати о се, щоби лихо основно усунути. Мінїстер скарбу справедливо згадав про потребу переведеня охоронних способів, як реґуляциї рік, забудованя гірских потоків, засїваня лїсів, а посол др. Левицкий підніс також потребу підприємства публичних робіт в Галичині, щоб тим способом подати зарібок людности. В резолюциї ним предложеній що до реґуляциї Днїстра і єго доплививів і будови гостинців обмежив ся він однакше лише на три повіти: Самбір, Дрогобич і Жидачів. Можна би отже думати, що инші повіти в Галичині мають густу сїтку гостинців і добре уреґульовані ріки, та що людність в инших повітах Галичини не потребує зарібку. Я вже в одинайцятій сесиї Ради державної в розправі над буджетом виказав, що Галичина що-до гостинців далеко гірше упослїджена, як котрий небудь инший край нашої держави. Більше як від 20 літ не розширено сїти державних гостинців в нашім краю анї о оден кільометер, а що-до сїтки доріг займає Галичина поміж австрийскими краями дванайцяте місце отже трете з кінця.

В Галичині є 12 повітів, в котрих нема анї одного кільометра державної дороги, а колиб Галичина мала бути поставлена на рівнї хоч би лише з мірно в тім взглядї розвитими краями, то треба би в Галичині побудувати найменше 30 тисяч кільометрів нових гостинців державних. Тим способом можна би приспорити збіднїлій людности роботи і їй прийти з підмогою. Не лїпше має ся справа з реґуляциєю рік, а гірскі ріки і потоки роблять щорічно страшенні спустошеня.

Се відрадно отже, що мінїстер скарбу дійшов до переконаня, що в сїй справі мусить ся тепер більше робити, як доси. В одинайцятій сесиї була мною поставлена дотична резолюция до правительства, ухвалена в посольскій палатї. Отже щоби з одного боку подати убогій людности в цїлім краю зарібок, з другого боку перевести охоронні способи против таких нещасть елементарних вношу отсю резолюцию:

„Взиває ся ц. к. правительство, щоби для запобіженя безнастанних повений взяло ся до реґуляциї Днїстра і єго доплививів карпатских а також ріки Прут і до доповненя сїти державних гостинців в Галичині способом відповідним інтересам краю і держави, і щоби прискорило будову гостинців признанєм державних підмог“.

На промову п. Барвіньского відповів мінїстер скарбу Білїньский, що Галичина тому не названа в предложеню правительственнім поіменно, позаяк в Галичині не було таких страшних нещасть сего року, які викликали повени в Чехах і Австриї.

Сю резолюцию до правительства ухвалила буджетова комісия, а заступник мінїстерства внутрішних справ секцийний шеф др. Рожа від-

---

1)

ЗАЯЦЬ.

(Оповіданє з російского. — Е. П. Гославского).

Був зимовий вечер. В клясї Минаївскої школи за столом з фляшиною горівки і якоюсь закускою сиділо двох мужчин: місцевий учитель Терентий Захарович Машин і єго приятель і товариш по званю — Антін Данилович Десницин. Сьвітло висївшої по серединї комнати, з закопченим склом лямпи сумно розлило ся по ученичих лавках і ледве досягало темних, деревляних стїн, від чого комната видавалась більшою. Господар, маленький, худенький, з остроносим лицем без підбородка, з купкою рижих волосів під долїшною губою, з великими, мясистими ушами, що сторчали поверх єго спадаючого сивавого волося, підобгавши під себе ногу і оперши сь бородою на руку лежачу на столї, розмазував пильно вилками по тарели якесь товсте пятно. Гість, досить сильний брунет, з великими розтріпаними усами, з цїлою купою кучерів, що падали на єго товсте, немов би маслом вимазане чоло, сидів верхом на кріслї і поло живши голену бороду на єго поручу, здавалось, дрімав.

За замерзлими, занесеними снїгом вікнами посвистувала буря. З темних кутів тут і там відзивали ся сверщки.

— Так, так, Антоне, друже любий, так товаришу — промовив співаючим голосом господар, потрясаючи головою і ударяючи по столї черенком вилок. — Такеньки!

Брунет отворив очи, поглянув і знов зажмурив ся.

— Але, чого ми так посумнїли, Антоне, що? — знов промовив Терентий Захарович встаючи і підходячи до Десницкого.

— Тиж сам суму завдав — відозвав ся той.

— Суму? Та як? Моїми оповіданями розжалобив ся? Душа, душа ти, а не чоловік!.... Поцїлував би тебе, але бою ся, що будеш лаятись.

Десницин поглянув на приятеля, усьміхнув ся і сказав: — Заяць з тебе, заяць!

— Заяць — підхопив Терентий Захарович — щож такого: „Ту пісню всї знають“. Заяць, то й заяць — нехай буде.

Злегка криваючи, він перейшов кілька кроків і нараз, немов би що нагадав собі, ударив себе по чолї і промовив:

— Ось штука, ось она!

Машин прижмурив лїве око і потираючи собі ніс заговорив твердо, відділюючи кожде слово:

— Гоголь, Гоголь!... Що він сказав в такім случаю?... Ех, брате мій, що він сказав!... Ось она, що ґенїяльність значить!

— То о що іде? — спитав знов Десницин.

— В „Мертвих душах“, в лїричній главі!... Памятаєш?!... Як гаркне, говорить, ворона на цїле своє вороняче горло, як закричить, говорить, на цїлу Русь православну, так так, говорить, до самої дошки гробової. Памятаєш? Ну, чи не пророк?... Або не то саме зі мною? — Хлопцем, хлопятем ще прозвали заяцем за вїшну подібність, за уши більше, і конець, так і припечатали!...

Машин затряс головою і тихо, беззвучно засьміяв ся.

— Але нї, нї — почав він знов — тут не вїшна подібність, тут не уши мої припечатані, а душа, душа моя!.. Так брате, тут вийшло инакше: бути, кажуть, тобі заяцем на цїле твоє житє і не то щоби.... а, так сказати, моральним, іменно моральним заяцем!

Десницин засьміяв ся. — А тобі певно хотїлось би бути фізичним львом? — сказав.

— Львом? — повторив Машин. — Нїколи! Я цїлком не хочу бути львом.

— Ну брате, то вже неправда: хто покидає ся силою?

— Силою і я не покидаю — тихо і певно сказав Терентий Захарович. — Дай, дай менї львину силу, а я і з нею остану заяцем.

— Так, тому що ти трус.

— Нї, не тому, а тому що я заяця більше поважаю як льва. Так, любий, і колиб ти менї дав фізичну силу льва, при моїм моральнім настрою заяця, то скажу тобі просто, я був би найлїпшим чоловіком.

Десницин розсьміяв ся.

— Сьмій ся — говорив Терентий Захарович — а мого заяця не рушай. Заяць, що

повів, що тепер в міністерстві застановляють ся над плянами реґуляциї Днїстра, предложеними Видїлом краевим і що небавом будуть розпочинати ся роботи реґуляцийні, на котрі з державних фондів будуть визначені значні квоти в висотї 60 процент загальних коштів реґуляцийних.

Вісти політичні.

В нашім парляментї що-раз красше, щораз цїкавійше; обструкция нїмецка робить вже просто неможливою всяку роботу парляментарну. Вчера відбували ся два засїданя: одно ранїшне, а друге вечірне, котре тревало цїлу ніч і ще до нинї рано не скінчило ся. На ранїшнім засїданю присьвятив віцепрезидент Крамарж теплу згадку помершому послови ґр. Гомпешови. Опісля відбули ся чотири поіменні голосованя і наконець о 2 год. 35 закрито засїдане, а віцепрезидент Крамарж подав до відомости, що вечером о 7 год. розпічне ся друге засїдане і на порядку дневнім стане провізория угодова.

Вечірне засїдане відкрив віцепрезидент Абрагамович. Пос. Гофман заявив іменем лївицї, що она буде уважати за неважне і суперечне з конституциею все, що буде ухвалене на вечірних засїданях. Так само запротестували ще кількох послів. О 9 год. 15 мінут розпочав пос. Лєхер свою бесїду в справі провізориї угодової. В палатї робить ся неспокій і заколот, говорить і кричить по кількох бесїдників нараз, а Лєхер все своє говорить. О 10 год. 50 мінут ставить він внесене, щоби засїдане закінчено, але, скоро би палата на то не пристала, щоби єму було вільно говорити дальше. Палата відкинула внесене, а Лєхер говорив дальше аж до пів до 2 год. Відтак настала мала перерва, по котрій Лєхер говорив дальше аж до пів до 6 год. рано. В сїй порі зробив ся в палатї страшенний крик і жадано перерви, бо стеноґрафи дуже вже помучили ся. По 10 мінутовій перерві говорив Лєхер дальше і говорив вже 9 годин. Послїдна депеша, надана нинї у Відни о 7 год. 20 мінут доносить, що Лєхер від 6 год. 30 мін. говорить все ще дальше і засїдане ще не скінчило ся.

Новинки.

Львів дня 29-го жовтня 1897.

— **З нагоди ювілею** 50-лїтного панованя Є. Вел. Цїсаря ухвалила рада міска в Яворові на засїданю з дня 7-го жовтня с. р. удїлити комітетови церковному з міского основного капіталу позичку 30.000 зр. на будову міскої церкви, а тим самим прийти в поміч мешканцям парохії яворівскої, котрі в послїдних лїтах дуже підупали материяльно. Датки конкуренційні, в висотї 30.000 зр. розложено для міщан на 10 лїт, а стягані рати будуть служити на постепенне покрите згаданої позички. Церков, що тепер стоїть, грозить кождої хвилї заваленєм і великий час, щоби побудувати нову і то у відповіднім місци. Радї міскій належить ся признане, що почтила ювілей Монарха помочи до виставленя храму Господного.

— **З Дирекциї руско-народного театру.** Звязані умовою мусимо вже дня 3-го н. ст. падолиста розпочати цикль представлень в Бережанах, длятого гостина театру нашого в Підгайцях обмежить ся тільки на три вистави, именно відограємо: дня 30-го н. ст. жовтня драму Старицкого: „Ой не ходи Грицю та на вечерницї“, 31-го оперету Целєра „Пташник з Тироля“, а наконець в понедїлок 1-го н. ст. падолиста оперу Суллївана „Мікадо“. — Ві второк 2-го падолиста переїзджаємо до Бережан. — *Від Дирекциї.*

— **Огні.** В ночи з дня 14-го на 15-го с. м. знищив огонь в Кутах два промислові заведеня, именно американьский млин Германа Єкля і тартак разом з фабрикою деревних виробів того самого властителя Шкода виносить звиш 35.000 зр. і була в значній части обезпечена.

— **Пригода з стрільбою в ваґонї.** Оногди перед від'їздом стрийского зелїзничого поїзду з головного двірця у Львові роздав ся в однім ваґонї третої кляси сильний гук, а заразом побачено, що всї подорожні наполохані чим скорше втїкають з сего ваґона. Полиция вдала ся в справу і викрила, що се стрільба Івана Мазяка вистрілила в ваґонї, а набій був так сильний, що вирвав кусень стелї з бляшаним дахом. Сам же Іван Мазяк зізнав в протоколї поліцийнім, що він властиво з фаху кантиняр, але се занятє єму накучилось і він хотїв собі коло Пустомит заполювати на зьвірину. Всїв до ваґону з стрільбою, готовою до вистрілу, а коли війшло більше людий, він хотїв зняти капелюх, а тут стрільба вистрілила.... Мазяк опинив ся з всїми приборами мисливскими в Івановій хатї.

— **Сьмілої крадежи** допустив ся в Букарештї львівский злодїй Іван Василевский, родом з Чесник, в рогатиньскім повітї. Він розбив оґнетревалу касу свого пана М. Юліяна, тайного радника апеляцийного, украв готівки і дорогоцїнностий на суму 23 тисяч франків і утїк через Будапешт до Львова. Тут увязнила его полиция, коли зголосив ся до одного юбілєра і хотїв продати дорогоцїнности.

— **Тресовані бузьки.** Знаємо о тресованих конях, псах, малпах, свинях, медведях, слонях, тиґрах, львах, вужах, птахах і блохах — тепер будемо оглядати і тресованих бузьків. У Відни дає якийсь Француз представленя, на котрих по[…] писує ся цїла громада тресованих бузьків. Тресура їх має тревати довго; за те вивчені показують ріжні штуки, причім найсьмішнїйше має відбивати їх поважна повільність.

— **Коти годинниками.** В Хінах ще не заведені такі годинники як у нас і мабуть нїколи або хиба за довгі часи їх там заведуть, бо ощадний горожанин небесного царства не потребує їх, аби знати, котра година. А хоче він дізнати ся того, то біжить до першої лїпшої кітки — а є їх там величезна маса — і піднимає її повіку тай зараз знає. Він переконав ся, що зїниця в ріжних порах дня то розширює ся, то знов зменшує ся. То дїє ся відповідно до стану сонця і сьвітла навіть і тодї, коли небо захмарене.

— **Пульман і єго ваґони.** В Чікаґо помер оногди американьский фабрикант Жорж Пульман, котрий перший збудував великі спальнї, їдальнї і сальонові ваґони, щоби подорож на довгих американьских зелїзничих лїніях з одної сторони уприємнити, а з другої сторони час подорожи тим скоротити, що подорожні в поїздї заосмотрені всїм і не потребують на стациях переривати їзди. Для фабричної будови сих ваґонів основав Пульман акцийне товариство Pullman Car. Co., котрого головним шефом був він. Фабрика і варстати товариства находять ся в осібній дїльници міста Чікаґо в так званій Pullman City. Ся місцевість складає ся з 1.500 домів для робітників в числі 8—10.000, дальше з одного банку, театру, готелїв, шкіл, церков і торговиць. Все те належить до фабричного товариства Пульмана. В варстатах тих вибудовує ся річно 200 ваґонів Пульмана, 500 особових а 10.000 товарових ваґонів, котрі разом представляють вартість 10 до 12 мілїонів долярів. Пульман походив з дуже убогих родичів, а перед смертию оцїнювано его маєток на 50 мілїонів долярів.

— **Померли:** О. Петро Стефанович, совітник консисториї і парох в Кобаках, дек. косівского, дня 27-го с. м. в 66-ім роцї житя, а 42-ім сьвященьства; — Іван Суздалевич, ем. полковник піхоти, в послїдних днях у Львові, в 63-ім роцї житя; — ґр. Фердинанд Гомпеш, посол до ради державної з сільских громад округа Ланьцут-Нисько, в Ярославичах під Зноймом на Мораві в 54-ім роцї житя.

— **Подяка.** Дня 24 с. м. неумолима смерть видерла менї по тяжкій недузї найлюбезнїйшу

заяць? Над ним сьміють ся, кепкують з него. Ну, припустім, він боязливий, сьмішний — нехай собі.... але все таки Господь его любить!... Так, за его доброту. Єго всї, всї готові на кусники роздерти, а він — він кому що пошкодить? Лише ушами поводить (Машин приложив руки до своїх і без того чисто заячих уший і покивав ними). За що, каже, мене бєте, що я вам винен?

— Ну, добре — перебив єму Десницин — лїпше випиймо.

— Належить ся — підхопив Машин — підходячи до стола і наливаючи чарки: одну повну а другу лиш до половини.

— Та чого ти все по пів чарки? — сказав Десницин.

— Не можу, дорогий, не можу, і так вже в голові закрутилось — відповів і надпивши з чарки продовжав:

— Позволь-же, я тобі ще скажу о боязливости.

— Ну говори — згодив ся Десницин — жовавючи кусник вудженини.

— Ти кажеш, що я трус? Трус — добре, але чому, чому я трус? Тому що застрашений, тому що мене, як заяця, може кождий обидити, тому що не маю ні крихти сили.... Так, так, а дай менї силу, як ти перше сказав, львину, то й чого би менї бути трусом? Го-го! Нехай я буду, на примір, тепер яким небудь таким важним паном, поважним, значить, котрого би нїхто не сьмів обидити, то що менї тодї: лев я — тай лев, і іду собі виставивши черево.

— Ну і був би свинею — сказав Десницин.

— Свинею? Ти гадаєш, що лев повинен бути конче свинею? Ні, брате, неправда. А я тобі навіть скажу, що колиб був львом, то цїлком перемінив би таких-ось заяців. Приходжу примiром до него, бачу, що він боїть ся. Друже мій — сказав би я єму — чого ви боїте ся: чиста у вас совість? Чистісенька — відповідає. — А, як чиста, то чогож ви боїте ся мене? Вам треба тїшити ся, бо я яко маючий власть, повинен вас нагородити.

Машин задержав ся і зложивши руки на колїнах, продовжав:

— І в самій річи, чого бояти ся чоловікови чоловіка, коли у него спокійна совість, коли він робить свою роботу, старає ся, працює?

Він оглянув ся довкола себе, повернув плечем і закінчив: — рішучо нїчого!

— А славний ти у нас фільософ, як я бачу — сказав Десницин.

— Фільософ, не фільософ, а чомуж не подумати як є час.

— Чому? — повторив Десницин. — Ні, брате, лїпше не роздумувати, бо то для нас, заяців небезпечна штука.

Оба замовчали. — Коло самого стола зацьвіркав сверщок. У вікно кинуло снїгом. За стїною роздав ся дитинячий плач.

— „Житє тверезе, яке хороше“.... заспівав Десницин, але зараз перервав, крякнув і почав наливати собі горівки.

У Машина дрогнула лїва бров. Він вхопив ся за неї, замигав очима і немов би спішачи куди небудь заходив по комнатї.

— Так, так, тяжко, о, тяжко, товаришу — промовив.

— А що?

— Так взагалї.... Вже дуже тяжко менї приходить....

— Чя жінка допікає?

— Ні, а так.... взагалї.

Скрипнули двері і війшла молода ще, але не на свої лїта повна і товста женщина, в пантофлях і в досить зашмальцьованій одежи.

— Що ви, поснули, чи що? — сказала она — вас цїлком не чути.

— Ог, говоримо о сумних річах, Степанидо Єґорівна — відозвав ся Десницин. — Не позволите папіроску?

— Ось, дякую — відповіла она, виймаючи з наставленої папіросницї папіроса — признати ся, то я й забула, коли курила.

— Чомуж так?

— Нема за що купити тютюну — відповіла Степанида Єґорівна і почала закурювати, прижмурюючись від диму розпаленого сїрника.

— А о яких же ви річах говорили?

— Ось так собі, Стешенько.... роздумували — промовив Терентий Захарович.

— Чи не на мене він вам жалував ся?

— Що кажете, о вас і слова не промовили.

— Хиба, а він то любить....

— Гріх тобі, Стешенько, я на тебе нїколи не жалую ся.

— Добре, добре — і она махнула рукою.

— А що я вас хотїла спитати, Антоне Даниловичу, — казала знов. — Мене просить Мойсей Парфенич до себе, до шинку, торгувати вином. Чи можна менї то, чи ні?

— На мою думку, начальство буде на то зле дивити ся.

— А его то що обходить? Ще що! Як

жену, а синам матір — Тересу з Кнїгиницких Хмуровичеву. Прибиті тяжким смутком, з слезою вдячности в очах, складаємо бодай в сей спосіб сердечну подяку та щире „Спасибіг" всїм, що зволили взяти участь в сумнім обряді похороннім і звеличили память покійницї. Особливо дякуємо Впр. оо. крилошанам Карачевскому і Пакижеви за провід в похороннім обряді як також і прочому греко- і римо-кат. духовеньству, що взяло участь в тім обряді та Впр. о. ректорови і крилошанинови Туркевичеви, що зволив ласкаво дозволити хорови питомцїв взяти участь в похоронї. Рівнож дякуємо сердечно Вп. питомцям, членам гору, що своїм трогаючим співом причинили ся до звеличаня похоронного обряду.

У Львові 26 жовтня 1897.

Теофіль Хмурович,
ц. к. радник рахунк. Намістництва — з синами.

Телеграми.

Відень 29 жовтня. Лехер скінчив свою бесїду нинї о 9 год. рано. Внесенє на закритє засїданя відкинено. О 10 год. рано засїданє триває дальше.

Відень 29 жовтня. З нагоди одруженя доньки Ванди, одержав президент мінїстрів ґр. Бадені ґратуляцийні телеграми від Іх Вел. Цїсаря і Цїсаревої та від многих Архікнязів і Архікнягинь.

Рим 29 жовтня. Аґенция Стефанї'го доносить, що з початком падолиста приїде на королївский двір до Монци австрийский мінїстер ґр. Ґолуховский.

Париж 29 жовтня. Дня 25 с. м. кількасот охотників допустило ся в містї рабунку, з чого прийшло до пролиму крови. Войско зробило порядок. Охотники кажуть, що голод і холод змусили їх до того.

Переписка зі всїми і для всїх.

Оповістки.

— Дня 25 с. м. в ночи пропали зі стайнї дві клячі, одна масти сивастої в віцї около 5 до 6 лїт, друга кляч червона в віцї около 3 лїт, зі звіздкою на чолї. Коли би хто може придибав їх де в лїсї або на поли, нехай зволить ласкаво дати знати письменно до уряду громадского в Стратинї.

— Щепи яблінок, 3, 4 і 5-лїтні по 40, 50 і 60 кр. за штуку висилає Омелян Куницкий в Васильківцях. Почта і стация зелїзницї в місци.

— Річник „Народ. Часописи" з 1896 р. можна купити у Йосифа Яцоржиньского, учителя в Назавізові, почта Надвірна.

М. В. в Моршинї: Чи їзда ровером єсть шкідлива чи нї? — І так, і нї. Коли би хтось, впрочім зовсїм здоровий чоловік деколи сїв собі і мірним темпом та не дуже далеко поїхав, то не зашкодилоби. Але їздити день в день по кілька годин то ледви чи робить яку приємність, а єсть безвзглядно шкідливим, як то сконстатували многі поваги лїкарскі. Особливо шкодить їзда молодим людем понизше 20 лїт і таким, що суть слабі на груди або на серце, і котрі легко западають на недугу горла. При їздї на ровері мусить чоловік сидїти згорбленим, похилений на перед, а у молодих людий, у котрих кости все ще ростуть і суть податливі, може легко настати скривленє хребта і звуженє клїтки грудної. Підчас їзди чоловік дуже розгріває ся, а рівночасно навіть при теплім і спокійнім воздусї єсть виставлений на перестуду, що може дуже легко викликати яку запальну хоробу, легких або горла. Через форсовну їзду настає сильнїйше, а не рівномірне круженє крови, що знову має вплив на серце. Відтак треба ще й то зважити, що мимо ґумових обручок на колесах ровер все таки трясе і підкидає раз по раз дуже борзо; то як і дуже скора їзда має також шкідливий вплив на устрій нервовий. Наконець не виключені суть також і нещасливі пригоди, по найбільшій части тяжке калїцтво, коли не смерть. На то не треба зважати, що їзду на ровері захвалюють яко спосіб гіґієнїчний особливо для тих, що змушені богато сидїти. Рекляма нинї захвалює неодно, що або й зовсїм до нїчого не придатне, або просто шкідливе. Коли хтось для спорту управляє їзду на ровері, то можна єму хиба лиш сказати приповідкою: „Добре дуріти, коли приступає". — **Невідома:** Білих футерок нїхто Вам у Львові не зафарбує на чорно, треба би посилати хиба аж до Віднл або Липска. Тутешні жиди кушнїрі фарбують лиш — як то они називають — на „сино" (сивава барва нїби в голубу впадаюча), але й того Вам не радимо робити та й не подаємо длятого нїякої фірми. Впрочім треба би знати, які то футерка і як мають бути зафарбовані, щоби Вам можна докладно сказати. — **М. Р. в Ст.:** 1) Пробуйте може умістити свого сина в школї ткацтва в Коросні. Вписи до тої школи відбували ся ще з початком вересня, а що Ваш син знає вже ткацтво, але лиш простійшу роботу, то може то увзглядни́ть і приймуть его серед курсу. Мусить лиш виказати ся, що скінчив школу народну з добрим успіхом і має скінчений 14 рік житя, значить ся, треба предложити сьвідоцтво шкільне і метрику. Насамперед віднесїть ся листовно до дирекциї тої школи з запитанем, чи би Вашого сина приняли, а коли дістанете відповідь, то вже будете знати що зробити. О тім, що син знає дяківство, не потребуєте згадувати, бо то не має нїякого значіня для сеї школи. Наука в тій школї єсть безплатна і триває 2 або три роки, а убогі ученики можуть дістати запомогу на кошти удержаня. На ту запомогу ледви чи тепер можна би вже числити, але син мігби за роботу діставати платню. По укінченю тої школи найважнїйша річ була би, щоби Ваш син старав ся стати самостійним майстром і щоби не робив лиш для других на замовленє, але виробляв товар на свій власний рахунок та старав ся его продавати, значить ся, щоби поволеньки переходив на фабриканта. В той спосіб нехай би старав ся бути своїм наном, а не чиїмсь слугою, денним робітником. В перших початках може би Ви его піддержали. То у нас найбільше нещастє, що наші люди не знають, не умiють як ставати панами, а таки лиш найбільше охоти мають до служби, та гадають, що через службу стануть панами. Тому то наші люди й неохотно беруть ся до таких фахів, де самому треба думати за себе і собі радити. — 2) На друге питанє відповідь пізнїйше, бо мусимо самі розвідати. — **В. Ю. в П.:** На Ваше питанє годі відповісти щось певного, бо нема нїяких даних, на підставі котрих можна би щось розвідати. Як би така стипендийна фондация дїйстно була, і хтось вже побирав стипендию, то она би не могла нїяк затратити ся, і певно розписувано би конкурс в своїм часї. В списї стипендий, які оголошує що року Видїл краєвий, єї нема. Скоро фондация привязана до місцевости або до Вашого повіта, то можете розвідати хиба лиш у Вашім урядї громадскім, або в Радї повітовій — може она ще не війшла в житє. Ми гадаємо, що то найскорше буде лиш глуха чутка. Прецї у Вашім містї знали би, хто побирав ту стипендию. — **М. С. в Ч.:** 1) З Ваших льосів анї один не витягнений; з черв. угорск. хреста вильосовано в преміовім тягненю серию 363 але на жаль число до неї 81 а не Ваше. — Предложенє Ваше мусимо з подякою відклонити, бо маємо сталих давних помічників, а як то кажуть, задля нового приятеля годї покидати ся старого. — **В. в Щирци:** Судия Григорий Харак в Куликові. — (Дальші відповіди пізнїйше).

☞ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок анї карт кореспонденцийних до відповіди).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

менї люди дають заробок, то яке право має начальство відбирати его у мене? — Самож оно не дуже щедре. З самою їхнею платнею пішов би скоро по жебрах.

Она перестала, потягнула папіроса і говорила дальше:

— І чого єму заборонювати менї займати ся своїм окремим дїлом, а атже не заборонює Терешкови займати ся віспою?

— Щїпленє віспи, Стешенько, справа чиста, поважна, а сидїти в шинку та й для простої баби не пристоїть — відозвав ся нервово Терентий Захарович.

— Ну ще що! — підхопила розгорячена Степанида Єґорівна. — В шинку не пристоїть. Диви на него! Не бій ся, не з своєї волї хочу я іти в шинок, нужда жене.

— Стешенько, лиши хоч при гостю — сказав Терентий Захарович несьміло і благаючо.

— А щож я такого сказала? Здаєть ся нїчого обидного тут для Антона Даниловича нема: він же знає наше положенє.

— Ще циґарко — перебив їй Десницин.

Циґаро зробило своє. Женщина, що починала сердити ся, притихла. Мовчали і приятелї.

— Щож ви бавите ся в мовчанку? — спитала знов. — Коли перешкаджаю, то піду собі.

— Дай спокій, Стешенько, чим же ти перешкаджаєш?

— А коли нї, то говоріть що небудь веселїйшого.... Антоне Даниловичу, ви би хоч горівки випили.

— Чомуж, можна.

— Випий і ти, Терешку! — Она протягнула свою товсту руку і налила чарки. Випили, але оживленє не приходило. Терентий Захарович лиш поглядав на жінку, у котрої вже знов починали дрожати губи і зі всїх сил старав ся видумати яку небудь „штуку", але дармо.

— Ви би хоч заспівали що небудь — сказала Степанида Єґорівна, обертаючись до Десницина.

Терентий Захарович аж по чолї ударив ся.

— Правда, правда — промовив — любчику, розвесели ти наші душі.

Десницин, як водить ся, трохи помняв ся, але встав, випрямив ся, попив з чарки і голосно заспівав: „Чують правду".

Терентий Захарович задрожав і завмер, впиваючись очима в співака.

Антін Данилович співав не конче добре, але мимо того невибагливі слухачі, особливо Терентий Захарович, були в повнім одушевленю.

Скоро на его очах показали ся слези.

— Чудесно, ах як чудесно! — тихо шептав і ледве Десницин замовк, скочив і з криком: „ґенїяльно, ґенїяльно!" — став его обнимати.

Десницин відтрутив его і сказавши: — ось ще одна — заспівав: „Не говори, що молодість згубила".

Терентий Захарович похвалив і ту пісню, але додав: — Нї, перша о много краснїйша.

(Дальше буде).

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові
улиця Кароля Людвика число 9, приймає
абонамент на всї дневники по цїнах оригінальних.

С. Кельсен у Відни

поручає:

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненєм.— Збірники на воду. — Комплєтні урядженя купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8.

На жаданє висилає ся катальоґи.

Апарати фотографічні

Прибори для фотографів так фахових як аматорів

Репродукциї найкрасших образів і дїл штуки, рами, листви до рам, і т. п. предмети продає найдешевше найбільший фабричний склад апаратів і приборів фотографічних.

Львів, **ЛЮДВИК ФАЙҐЛЬ** Пасаж Гавсмана 8.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.